

contact cu anumiți cerșetori pe stradă, aflând că ei ar câștiga foarte mult într-o zi, mult mai mult decât niște oameni care muncesc. De aici concluzia că nu s-ar cădea să mai răspundem sau să mai fim milostivi față de o mână întinsă la o intersecție sau în altă parte. Cum să reacționăm sau ce atitudine să avem din punct de vedere creștinesc, din punctul de vedere al autenticului vieții creștine, în fața acestor provocări pe care le fac unii cerșetori pe stradă sau oriunde?

În tradiția noastră bisericească, există îndemnul că să asude banul în mâna ta până când îl dai, adică se invocă un discernământ foarte serios atunci când faci actul de milostenie. Putem spune, în principiu, că este binevenită Campania de eliminare a unui rău social, ca cel al instituționalizării cerșitului. Sigur că ea presupune riscuri. Îi afectează și pe cerșetorii neinstituționalizați sau neexploatati. Dar, personal, consider că sacrificiul este suficient de mic, pentru a extirpa un rău atât de mare. Faptul că unii semeni ai noștri cu neputințe, cu handicap, sunt exploatați de către și în interesul unor semeni ai lor, pentru

câștig personal, este un lucru reprobabil. De aceea, spuneam, personal sunt de acord cu această Campanie. Nu știu dacă și Sfânta noastră Biserică este de acord. Paralel cu acest lucru, eu recomand credincioșilor mei la biserică, celor care se spovedesc la mine, tinerilor cu care mă întâlnesc pentru a ne sfătui, să-și sporească atenția pentru a depista pe cei cu adevărat nevoiași din jurul lor: *Luați aminte, le spun, că oamenii care au nevoie de voi, de ajutorul vostru, sunt de cele mai multe ori în jurul vostru, trimiși de Dumnezeu. Vi-i scoate Dumnezeu în cale. Fiți suficient de vigilenți ca la aceștia să reacționați. Cei cu adevărat nevoiași sunt de obicei foarte rușinoși, sunt bine crescuți, au un bun simț exagerat, și suferă fantastic de mult. Să luăm aminte la vecinii noștri, la oamenii cu mulți copii pe care îi putem descoperi. Sunt lângă noi aceia care au nevoie de ajutorul nostru. Se îngrijește Dumnezeu să-i trimită, acolo unde este suflet generos gata să ajute.*

Sursa: www.acvila30.ro

PROGRAMUL LITURGIC

- **Joi:** 31 decembrie / 22:30 – **Te Deum, Utrenia și Sfânta Liturghie**
→ Tăierea împrejur cea după trup a Domnului; Sfântul Ierarh Vasile cel Mare, arhiepiscopul Cezareei Capadociei (Anul Nou)
- **Sâmbătă:** 2 ianuarie / 18:00 – **Vecernie și Litie**
- **Duminică:** 3 ianuarie / 08:30 – **Utrenia și Sfânta Liturghie**

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Un popor atât prețuiește cât a înțeles din Evanghelie.

(Simion Mehedinți)

Nr. 147 / 27 decembrie 2015

PREOT PROFESOR
CONSTANTIN COMAN

IUBIREA TEORETICĂ ȘI IUBIREA „DEPARTELUI”

Părinte profesor, cine este aproapele meu? Este o întrebare la care Mântuitorul Hristos răspunde printr-o pildă, redând o întâmplare ipotetică

sau poate chiar reală. Concluzia acestei întâmplări o trage chiar întrebătorul. Astăzi, în jurul nostru este multă suferință. Vedem și luăm contact cu suferința și noi, în mod real, lângă noi, dar și prin mass-media. Mijloacele de comunicare ne dau tot felul de situații în care oamenii suferă din diferite motive, iar cea mai la îndemână reacție a noastră este compasiunea. Este suficient acest tip de reacție, pentru noi cei de astăzi?

Am să citez un călugăr atonit, care evalua cele spuse de noi cu expresia: „decât nimic...!” Așadar, decât nimic este bună și compasiunea! Comunicarea aceasta aproape simultană a informației despre un eveniment neplăcut, petrecut undeva departe de noi, s-ar părea că ne aduce aproape de evenimentul respectiv, că ne transformă în aproapele celui căzut între tâlhari. Dar nu este chiar așa. Distanța se păstrează, tocmai pentru că noi suntem în imposibilitatea de a face ceva practic. Este o provocare foarte mare într-adevăr, pentru că, tot

așezându-ne în postura de *compătitori sau solidari de la distanță*, este foarte posibil să ne tocim sensibilitatea față de astfel de situații și de eroii lor. Intervine o anumită inerție, o rutină.

Apoi, mai există un risc, acela al *liniștirii conștiinței*. Ne tot spunem în sinea noastră, că dacă am fi fost la fața locului am fi făcut ceva, n-am fi stat cu mâinile încrucișate. *Nu trebuie să fim chiar atât de siguri*. Se poate instala chiar o ușoară ipocrizie. Tot având noi compasiune pentru cei de departe, ne convingem că suntem sensibili, buni la suflet, miloși, iubitori și tragem concluzia inevitabilă că, în situația în care nu ne manifestam ca atare, față de cei din jurul nostru, atunci respectivii sunt de vină. Dacă am fi un pic onești cu noi înșine, am putea observa că *iubim mai mult pe cei de departe decât pe cei de aproape*. În situația aceasta ar trebui să recunoaștem că dragostea noastră este mai curând una teoretică, decât una aplicată. Sau, chiar ipocrită! Putem face ceva și de la distanță pentru cei în necazuri și în nevoi... Din perspectiva noastră creștinească, cel care este martor, chiar și prin intermediul televizorului, al unor astfel de evenimente poate să se roage lui Dumnezeu. Rugăciunea este mult mai mult decât o compasiune pasivă. Să se așeze în genunchi, să-și aprindă candela, să-și aprindă lumânarea și să spună lui Dumnezeu: „Doamne, eu nu pot să ajung acolo, dar Tu poți să ajungi, Te rog pe Tine, prin sfinții Tăi, prin îngerii Tăi și prin Maica Domnului, fă ceva!” Cred că gestul acesta, creștinește vorbind, ar fi o ieșire din

inerția nefăptuirii, a compasiuni și a solidarității pasive, ar fi o ieșire mult folositoare.

De ce v-am pus aceasta întrebare? M-am gândit că, în Evanghelii și în limba română, cel căruia poți să-i vii în ajutor, se cheamă aproapele nostru. Îi mai spunem și semenul nostru, dar parcă aproapele este mai „aproape”. M-am gândit chiar și la distanța fizică dintre cel care are nevoie de ajutorul meu și mine. Vă întreb: care este, în limba greacă, termenul pe care îl folosește Evanghelia pentru aproapele, pentru cel cu care eu vin în contact și chiar pot să fac ceva pentru el?

Atât textul original cât și versiunea românească vorbesc despre *aproapele* cu sensul propriu, adică *cel de lângă tine*. În limba greacă termenul este *plision*. Si nu este deloc întâmplător. Evangheliile nu folosesc termenul *semenul nostru*, pentru că este mult mai general și mai abstract. Discursul Mântuitorului este extrem de aplicat. Se adresează direct ascultătorului sau cititorului și-l invită la lucruri foarte concrete. Aș dori să reținem acest lucru. Mântuitorul vorbește cu tot dinadinsul despre cel de lângă noi și ne cere pe acesta să-l avem în vedere înainte de orice. De cele mai multe ori, pe cel de lângă noi, cu nevoile sau necazurile lui, poate mai mici decât cele pe care le vedem la televizor, nu ne este la îndemână a-l ajuta. Spre el ne cheamă, de fapt, Mântuitorul Hristos să luăm aminte, *spre cel de lângă noi, nu spre cel de la distanță, pe care nu-l putem ajuta*. Cel de lângă noi reprezintă provocarea imediată a relației, a mediului în care

suntem chemați să ne producem, a spațiului în care suntem chemați să împlinim poruncile lui Dumnezeu. Paradoxal, în zona relației cu aproapele, găsim foarte multe justificări de a nu fi solidari, de a nu arata prea multă compasiune, de a nu arăta prea multă dragoste și ajutor. De ce? Pentru că cel de lângă noi, de foarte multe ori ne irită, ne deranjează, are chiar revendicări la adresa noastră, are și nedreptăți. În fapt, omul când este aproape de noi, ne și deranjează. El ne este foarte drag *când este departe*, pentru că nu ne cere mare lucru sau dacă ne cere, neputând noi să-l ajutam, compasiunea, cu care am început discuția, pare a fi suficientă. De aceea Mântuitorul Hristos se luptă, în primul rând, în Evanghelia Sa cu *ipocrizia*. Este foarte clar în porunca Sa: „*Să iubești pe aproapele tău...*” Ești chemat să-i iubești pe cei de lângă tine, începând cu soțul, cu soția, cu copiii, cu tata, cu mama, cu vecinii, cu colegii și după aceea pe cei de la distanță, dacă îți mai rămâne suficientă forță.

Putem spune că cel căzut între tâlhari i-a dat peste cap planurile samarineanului, care s-a gândit că trebuie să intervină să-l ajute pe respectivul om și, probabil, a renunțat la treburile pe care le avea în ziua aceea. Nu s-a întâmplat lucrul acesta în cazul celorlalți doi, care au trecut indiferenți pe lângă cel căzut. Este posibil ca amândoi să fi avut în plan niște treburi [...] Samarineanul și-a lăsat treburile sale deoparte și a intervenit, nu doar aruncând ceva, sau spunându-i o vorbă, ci l-a luat pe omul

acela și s-a ocupat de el aproape o zi întreagă. [...]

Este în discuție aici și o *scară axiologică, a ierarhiei valorilor*. Mântuitorul Hristos vorbește despre prima poruncă și despre cea de-a doua: *Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău și pe aproapele tău, ca pe tine însuși!* Aceasta ar fi prioritar pentru toată lumea. Tot ceea ce alcătuiește viața noastră de fiecare zi, grijile noastre, profesiunea noastră, proiectele noastre materiale, se subsumează acestei porunci, acestor două porunci în care se recapitulează toate celelalte. Așa cum spuneți, binele nu se poate face fără jertfă. Jertfa ce înseamnă? Înseamnă să renunți la interesul tău imediat pentru a te preocupa de celălalt. Adică intri în sfera interesului altcuiva. Într-o situație ca aceea din parabola noastră, tu nu ai un interes personal, dar aproapele tău are nevoie vitală de ajutorul cuiva. Atunci, tu renunți la interesul tău și te îndrepti spre celălalt. Dacă se face acest gest, desigur în libertate, el se cheamă *jertfă, sacrificiu*, iar sacrificiul este temelia filozofiei noastre de a trăi, a creștinilor, filozofie care este recapitulată în Sfânta Cruce. Crucea înseamnă *sacrificiu de sine*, înseamnă *jertfă*. La jertfă ne cheamă Mântuitorul Hristos, iar binele, într-adevăr, cere întotdeauna sacrificiu. Nu putem face un bine cuiva fără sacrificiu.

[...] Asistăm acum la o *Campanie anticersit*, în societatea noastră românească, și am observat că se exploatează oarecum o frustrare pe care am putea-o avea noi cei care luăm